

«Οι άγιοι είναι πολιτικοί»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) «Όλοι όσοι θέλουν να επηρεάσουν άλλους ανθρώπους ασκούν πολιτική και είναι πολιτικοί. Πολιτική σημαίνει να προσπαθείς να οργανώσεις την πόλιν με ένα νέο τρόπο σκέψης. Οι άγιοι είναι πολιτικοί. Ποτέ δεν πίστεψα ότι μπορείς να διαχωρίσεις την πίστη προς τους αγίους από τη διανόηση».

Αυτά έλεγε το 1994 σε συνέντευξή του ο άγγλος βυζαντινολόγος Steven Runciman (1903-2000) στις δημοσιογράφους Χρύσα Αράπογλου και Λαμπρινή Θωμά για λογαριασμό της ET3, όταν του ζήτησαν να σχολιάσει το γεγονός ότι αρκετοί άγιοι στο Βυζάντιο ανακατεύτηκαν στην πολιτική.

β) Στη συνέχεια ο Runciman αντιδιαστέλλοντας το μυστηριακό χαρακτήρα της Ορθόδοξης Εκκλησίας από τους Ρωμαιοκαθολικούς και τους Προτεστάντες, που θέλουν να τα τακτοποιήσουν όλα νομικά και να τα εξηγήσουν λογικά, όπως έλεγε, κατέληξε: «Από τη στιγμή που προσπαθείς να εξηγήσεις τα πάντα, καταστρέφεις ουσιαστικά αυτό που θα έπρεπε να αποτελεί την ανθρώπινη διαίσθηση, αυτή που συνδέει τη διανόηση με τους αγίους και την αίσθηση του Θεού».

γ) Τα λεγόμενα του άγγλου βυζαντινολόγου ξαφνιάζουν, ηχούν παράδοξα και γεννούν εύλογα ερωτήματα: Τι σχέση μπορεί να έχει η αγιότητα με την πολιτική; Ή πώς συνδέονται οι άγιοι με την πολιτική; Συνεκδοχικά όμως αναδύονται και άλλα ερωτήματα: Αν κάποιος δεν είναι έτοιμος να διακονήσει το λαό με πνεύμα δικαιοσύνης και αυταπάρνησης, αλλά και να θυσιάσει, αν χρειαστεί, αξιώματα, πλούτη, δόξα, τιμές, καθώς και το ναρκισσισμό του για το κοινό καλό, το «συμφέρον της πόλης», μπορεί να ασκεί πολιτική;

δ) Οι άγιοι της Εκκλησίας διαχρονικά ήταν έτοιμοι να ξεβουλευτούν, να κάψουν την «καλύβα» τους, να «βάλουν το κεφάλι τους στον ντορβά», να πάνε κόντρα στο ρεύμα, ακόμη και να μαρτυρήσουν για τη συλλογική και ορθόδοξη πίστη τους. Και η εμμονή στην πίστη αυτή δεν αποσκοπούσε στο ατομικό συμφέρον ή την ατομική σωτηρία αλλά στη διασφάλιση της πνευματικής ελευθερίας και της εν Χριστώ σωτηρίας όλων των μελών της Εκκλησίας. Και όταν οι άνθρωποι δεν κατανοούσαν την παράδοση συμπεριφορά τους, προσποιούνταν τους «σαλούς» και πλανεμένους.

ε) Στις 13 Ιανουαρίου η Εκκλησία τιμά τον Άγιο Μάξιμο τον Καυσοκαλύβη, που έζησε στο Άγιον Όρος κατά το 14ο αιώνα. Η ζωή του εντυπωσίαζε τους συγχρόνους του, αφού είχε στοιχεία «διά Χριστόν σαλότητας». Έφτασε μέχρι τα ανάκτορα, όπου μίλησε με παρρησία, αλλά και τον επισκέφθηκαν δύο αυτοκράτορες, ο Ιωάννης Στ' ο Καντακουζηνός και ο Ιωάννης Ε' ο Παλαιολόγος, στους οποίους προείπε τον εμφύλιο πόλεμο που επρόκειτο να τους διαιρέσει (1347-1352).

στ) Ο Άγιος Μάξιμος Καυσοκαλύβης «δεν εκατοίκησεν εις ένα τόπον· αλλ' εμετατοπίζετο εκ τόπου εις τόπον και όπου επήγαιεν έφτιαχνε από χόρτα καλύβαν μικράν, όσον να χωρή μόνον το πολύαθλον σώμα του, και μετ' ολίγον την έκαie, και επήγαιεν εις άλλον μέρος και έφτιαχνεν άλλην. Τόση δε υπέρ άνθρωπον ήταν η ακτημοσύνη του, ώστε δεν απέκτησε ποτέ ούτε δικέλλαν ούτε σκαλιστήρι ούτε τορβάν ούτε σκαμνί ούτε τράπεζαν, τσουκάλι ή αλεύρι ή λάδι ή κρασί ή ψωμί ούτε κανένα άλλο από τα αναγκαία εις την ζωήν του ανθρώπου, αλλ' ως άυλος σχεδόν περνούσε την ζωήν του».

ζ) Αξιώθηκε του χαρίσματος της διακρίσεως των πνευμάτων και δίδασκε ότι εκείνος που επηρεάζεται από το πνεύμα της πλάνης οργίζεται και θυμώνει, δεν γνωρίζει παντελώς την ταπείνωση, δεν ξέρει μήτε το αληθινό πένθος και δάκρυο, «αλλά πάντοτε καυχάται εις τα κατορθώματα και δοξάζεται και χωρίς συστολήν και φόβον Θεού ευρίσκεται με τα πάθη». Αντίθετα εκείνος που εμφορείται από τη χάρη του Θεού συγκεντρώνει τον νου, γίνεται προσεκτικός και ταπεινός, έχει ψυχή ευκολοκατάνυκτη και μάτια ήρεμα και γεμάτα δάκρυα. «Όσον δε πλησιάζει εις

αυτόν η χάρις, τόσον τον ημερώνει εις την ψυχήν και την παρηγορεί δι' ενθυμήσεων των Αγίων Παθών του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της απείρου του φιλανθρωπίας». Το πώς μπορεί να σχετίζεται η ζωή του Καυσοκαλύβη αγίου με τη σύγχρονη «πολιτική» ας το σκεφθεί ο καλόγνωμος αναγνώστης κάνοντας τις αναγωγές του.

Πηγή: makthes.gr